

Benvolguts amics i companys:

Com suposem ja sabeu, com a Associació Cultural La Marinada, tenim seriosos problemes amb l'actual consistori encapçalat pel Sr. Josep Llobet.

Aquests senyors, després de prendre'ns tots els llocs de trobada, canviar-nos els panys, fer-nos perdre la motivació per tirar endavant el pessebre de l'any passat, atacar-nos per on han pogut i intentar sense èxit la nostra dissolució, ara es dediquen a atacar la nostra imatge difonent falsedats per la comarca.

El febrer passat, des de l'ajuntament, van presentar i repartir un informe als veïns de tot el municipi, així com a d'altres de pobles veïns, associacions i entitats. Aquest informe està ple d'acusacions infundades, falsedats i tergiversacions dels diferents fets.

La Marinada, des del seu inici, ha participat activament en la vida cultural del poble, així com ha invertit molt de temps i guanys de l'associació en millores del poble, com són el pagar gran part de la piscina i entorn, l'equipament interior del local, les obres de la plaça de sota el local i moltes altres reformes del poble. Després de tota aquesta trajectòria, una sortida de to com aquesta del nostre alcalde, ens fereix i indigna.

La Marinada va intentar aconseguir un tracte amb l'ajuntament com el que teníem amb l'anterior consistori, al mateix nivell que tenen les altres associacions de la comarca: tant sols un lloc on reunir-nos, un lloc on realitzar les activitats i també el poder garantir l'obertura de la piscina. Aquesta piscina és deficitària, fins ara La Marinada se'n ha fet càrrec anualment de les despeses, pensant en els avantatges que aporta un equipament com aquest al poble, així com pels membres de l'associació, ja que era un punt de trobada i permetia fer poble.

L'ajuntament no volia cap acord. Vam arribar a un punt en que ho havíem donat tot per perdut, varem decidir començar de nou, però els atacs continuen i sembla que no pararan fins la dissolució de la nostra associació.

Us adjuntem una petita història de la nostra associació, de la interacció que hem tingut amb el poble i on hem arribat.

Us adjuntem l'escrit de resposta que hem entrat per registre a l'ajuntament, responent a totes les acusacions i falsedats del que ens atribueixen. Us adonareu que estem governats per la mentida.

Us adjuntem també l'escrit que va fer el Xavier Riera, ex-alcalde del municipi, també responent a les mateixes acusacions i demostrant la manca d'honestedat de l'actual alcalde.

No volem continuar en aquesta dinàmica, aquesta és la nostra última resposta a un escrit d'acusacions del Sr. Llobet, a haver de desmentir més mentides. No volem respondre més a les seves acusacions, no val la pena.

Ens queda només donar-vos les gràcies pel vostre suport i animar-vos a no perdre l'esperança. Vindran temps millors, vindran persones millors, ...

LA MARINADA

MARINADA LA NOSTRA HISTÒRIA

En tota la nostra història, que ja comença a ser llarga, el que ens ha mogut i motivat ha estat l'amor al nostre poble. Pel nostre poble hem deixat la feina de casa, les obligacions amb la família, diversions, etc. Als nostres pares els hi costava d'entendre'ns, però ho acceptaven i respectaven, perquè veien l'entusiasme que hi posàvem. Després amb el temps també ho han entès i après els nostres fills. Han entès que durant el temps del Pessebre no podíem fer res més sinó Pessebre, ni anar a veure'ls com jugaven a futbol, ni portar-los al cinema, ni anar a esquiar...

I la història comença així. Fa molts anys aquí al poble un grup de nens i nenes, no es pot dir d'altra forma doncs això érem, van organitzar unes caramelles i una obra de teatre i amb els diners que vam arrebregar no ens hem van anar a comprar llaminadures ni regals, no. Amb aquest diners vam pagar els primers engronxadors que va tenir el poble. Sí els veiéssim ara semblarien "cutres", però per a nosaltres eren els millors doncs els havíem aconseguit amb el nostre esforç i bona voluntat. I aquest ha sigut sempre el nostre tarannà.

Ens vam anar fent joves i ens motivava fer activitats per al poble, excursions, caminades, preparàvem obres de teatre per la quinxalla i per al jovent, per les festes de Nadal preparàvem els Pastorets. Com que no teníem cap lloc millor, els representàvem en magatzems com el de Cal Ton i de Cal Castell, imagineu-vos la feina que suposava muntar aquestes escenografies en un lloc ple de trastes de la pagesia que per començar havíem de traure. Eren llocs poc adients per fer-ho, però amb la nostra il·lusió i empenta tot ho aconseguíem. Cada any preparàvem la Cavalcada de Reis, tot el poble anava a esperar-los amb els nostres fanalets, a la Plaça de Dalt, i els acompanyàvem a l'església o al cafè perquè els Reis ens donessin els regals. Ni la neu va impedir mai de fer la Cavalcada Reis, un any que va nevar molt i la gent no podia sortir vam acompanyar els Reis casa per casa perquè tots els nens del poble tinguessin el seu regal.

El nostre punt de reunió era la Botigueta, un lloc petit, fosc i en mal estat, que nosaltres dins les nostres possibilitats vam acondicionar. Aquest lloc ens el va cedir l'Ajuntament i no li vam demanar mai cap ajuda per arreglar-lo, ja ens espavilàvem.

Com que el nostre desig de fer coses no cedia, ens vam moure per aconseguir un local gran, més adient per poder realitzar les nostres activitats. I vam aconseguir fer "El local del Jovent" així es deia en un principi, doncs va ser el

jovent qui el va aconseguir. Tots els que hi érem, recordem l'esforç que hi vam posar, les palades de pasta que vam carretonejar. Pares i fills junts lluitàvem per un projecte comú "el nostre local", "el local del poble". Ja sabem que no es cap meravella, però com els engronxadors l'havíem aconseguit amb el nostre esforç.

Organitzàvem travesses a la muntanya, (Cabdella- Salardú, Espot-Boí, El Cadí, etc) caminades per la Segarra, bicicletades com la de la Ruta dels Castells, escapades de cap de Setmana a cases de colònies com el "Molí de la Roda".

Al local hi organitzàvem xerrades, qui no recorda la de la "Numismàtica" o de la de "Les drogues" amb en Fermí d'Ivorra o d'altres amb en Ribera. També hi organitzàvem tallers: de fang, de mascarees, de guix, de caps grossos, etc.

I les Festes Majors que organitzàvem, eren espectaculars, n'havíem fet de 5 dies, plens d'activitats de gom a gom. Activitats que anaven dirigides a grans, petits i joves. Per als petits fèiem: cucanyes, pintades a les parets, castells de sorra, titelles, caps grossos, teatre, etc. Per al joves: rock, bicicros, gimcanes, futbol, correfocs, jazz, etc. Per als grans: ball, havaneres, corals, exposicions, sardanes, etc. Qui no recorda l'any que van venir els "Esquirols" a fer-nos un recital de música catalana o la "Desfilada de majorets" o el partit de Rugbi o els Karateques, trencant totxanes a la plaça de baix, i els espectaculars "iniciis i finals de festa", amb la seva traca final, i així podríem seguir amb un llarg etc, etc.

Però ara fa 25 anys, vam tenir una idea, sense cap pretensió, com una activitat més per emplenar les festes del Nadal, aquesta idea era fer un Pessebre Vivent. I a poc a poc aquesta idea va anar agafant cos i es va anar fent important i el que va començar essent una activitat més de la nostra trajectòria es va fer la més important. I els parents, amics i veïns ens ajudaven a fer de figurants, a aconseguir el material per les escenes, vestuari, animals, etc. La gent del voltant en sentia a parlar i s'engrescaven a participar-hi; a vegades per que els fills els empenyien o animaven, a vegades perquè es quedaven meravellats al veure el pessebre, a vegades perquè es sentien atrets pel caliu que s'hi respirava. Hi havia molts motius però tots els trobaven vàlids, nosaltres no discriminàvem a ningú, tothom ha estat sempre benvingut al nostre pessebre, fins hi tot els veïns que en algun moment de la seva història el van voler malmetre. Érem i continuem essent molt altruistes, cosa que ja no es porta.

El pessebre reunia a pares i fills en un projecte comú i tots estàvem contents i feliços de poder-lo anar continuant al llarg dels anys. Hi va haver un any, en que el cansament era tant gran, els que passàvem al davant estàvem tant esgotats, que després de la última representació, vaig passar per tot el seu

recorregut acomiadant-me de tots els racons, doncs pensava realment que seria l'últim any que l'havíem fet. Però els ànims d'uns van animar als altres i ens vam proposar no deixar-lo, no podíem deixar perdre tanta meravella. I no es va acabar i vam continuar endavant i jo vaig pensar "que si no ho havíem deixat aquell any, ja no es deixaria mai més". Que innocent!

En tota la nostra historia hi ha hagut persones envejoses dels nostres èxits, malpensades dels nostres guanys. Persones que no havien fet mai res per als altres, ens criticaven i s'inventaven les mil raons per fer-nos quedar malament. Però nosaltres, amb la consciència tranquil·la, de les persones honrades i sabent que tot ho hem fet per amor al poble, no ens n'havia preocupat mai i sempre ens rèiem de les seves miserables mentides, fins hi tot en fèiem broma. Que il·lusos que érem! Que poc coneixem a les persones! Quan mal poden fer amb les seves crítiques infundades!

Ara ells han recollit el fruit de tants anys de mesquineses i d'enveges. Han trobat un líder que els hi ha fet cas, que per aconseguir el poder, no ha dubtat d'atiar els odis d'aquestes persones i no ha dubtat de trepitjar el que fes falta, sense parar-se a pensar que actuant d'aquesta forma malmetia el que ha costat tants anys d'esforç. "L'orgull de viure en un poble petit, bonic i ple de vida". Amb les seves actuacions han aconseguit un poble dividit, on uns pensen malament dels altres, on fa trist viure-hi, on la Marinada que no ha deixat de fer activitats per al poble, ha d'assajar les Caramelles a l'església perquè no li deixen altre espai. ¿No us sembla trist i depriment que hi pugui haver persones així?. Doncs hi son i per desgràcia governen al nostre poble. Han intentat els impossibles per aconseguir dissoldre el grup, ens ha atacat verbalment, ens ha intimidat, amenaçat i finalment ha posat per escrit totes les falsedats de que ens acusava. Ens han fet fora del nostre local, del local del poble, ens hem quedat al carrer. Però tot hi això, no ens ha pres el més important les ganes de continuar units, de continuar fent activitats i això per molt que vulguin no ens ho deixarem prendre, doncs si fos així ells haurien aconseguit el seu propòsit.

Aquesta és la nostra realitat. Esperem que aquest mal son s'acabi algun dia i que el nostre poble torni a ser el que era. "El més admirat de tota la comarca"

Jo, Sisco Surio Novell veí de Sant Guim de la Plana, vull aclarir com va anar la cessió de Cal Serra a la gent del pessebre a través de l'Ajuntament:

1.- Per motius de feina, de la pagesia, li guardava les claus de Cal Serra al Sr. Francisco Serra.

2.- Cada any al fer el pessebre, els del pessebre em demanaven les claus per poder representar una escena a l'entrada. No s'hi podia passar pel mig.

3.- Com la casa estava en ruïnes, em feia patir que algú no és fes mal.

4.- Aprofitant que venia bé en la conversa amb el propietari, i que aquest es volia treure de sobre casa ja que amenaçava perill i que li donaria maldecaps, li vaig insinuar que el que havia de fer era donar-la a la gent del pessebre i així hi podien fer passar el pessebre.

5.- El van anar a visitar i es va decidir fer l'escriptura a través de l'Ajuntament, recomanat per l'advocada.

6.- El Sr. Francisco Serra em va donar l'hort i vaig preferir donar-lo a l'Ajuntament, on han fet la plaça.

Així és com van anar els fets i així els explico a 1 de març de 2008